vriendelijksten toon, met een bijna lafhartig vleierig accent, want hij wilde een wanhopige poging doen om de erflaters nog vóór hem te stemmen.

„Van wàt?" deed de neef, wantrouwig naar de houtbruine korst glurend.

En de nicht, die ook van wantrouwen en ergernis zoo gaandeweg geheel vervuld raakte, stemde in met een: „Van wàt?"

„Van macaroni. Kom, u houdt er wel van," hield de gastheer aan.

Zwijgend, boosaardig, wisselden de gasten weder hun draadlooze telegrammen.

„Maar, maar. . ." waagde de neef, „macaroni kan je toch. . niet eten?"

„Hè?" deden de anderen, verdwaasd van verbazing.

„Maar . . . , maar . . . ." zieltoogde hij, „maar dat is toch iets van . . . van hout."

„U meent mahonie," schaterde de gastheer uit, en allen gierden mede, in koor; allen hadden razend veel pleizier, behalve de gasten, die wel zoo hadden willen sterven zonder eenig uitstel.

JOH. WAGENAAR: DE CID.

Voor een zeer goed bezette zaal is in den Utrechtschen Schouwburg verleden week opgevoerd Joh. Wagenaar's derde klucht: De Cid, een burleske op Corneille's „Cid".

Toch aten allen van het voortreffelijke schoteltje, en tot ieders genoegdoening verliep dit. Kopjes koffie en sigaren werden daarna rondgediend, er werd nog wat gepraat, neef en nicht poogden hun ellendig figuur te redden door te probeeren nog maar zoo vriendelijk mogelijk te zijn in 's Hemelsnaam, maar die vriendelijkheid ging hun meer dan misselijk af. En er ving nu een stemming aan te heerschen, die het best met volslagen anarchie ware aangeduid.

De vader, pijnlijk heen en weer geslingerd tusschen volledige wanhoop en een luttele kans van hoop, kon in waarheid de leiding niet meer behouden. Wel beknorde hij nu en dan zijn telgen, wel trachtte hij zijn gasten nog naar den mond te praten, maar beheerschen kon hij de situatie geenszins meer. Toen dan ook nicht niet lang na het koffiedrinken te kennen gaf, dat er een tijd van komen en een tijd van gaan was, schrok hij wel geweldig, doch wist er niet veel op te zeggen. „Vaarwel, o, aardsche rijkdommen. Nimmer zal ik deze nalatenschap toucheeren," zei hij tot zichzelven.

Hij hield zich alsof dit onverwachte vertrek hem heel onaangenaam was, en zijn echtgenoote viel hem bij.

„We hadden wel gehoopt, dat u den heelen dag gebleven was, . . " waagde hij.

„Och kom," vinnigde nicht, en wisselde een onheilspellend Marconi-telegram met haar echtgenoot.

Maar er had nu een al uiterst ijselijk incident plaats. Suus had nichts' mantel en kapothoed uit de logeerkamer gehaald, waar ze behoedzaam op het bed ter bewaring waren neergelegd.

De mantel was intact, doch de kapothoed bleek bij het overreiken tot een griezelig onding, voor zoover hij nog bestond; een hoopje verfomfaaide zijde met twee zwarte havelooze keelbandjes eraan, en als een zwart graatje hing een stuk aigret kwiers naar beneden daarvan neer. De kinderen snikten, huilden, blaatten van het lachen, omarmden elkaar in hun stuipen en buitelden over den vloer bij den aanblik van dit walglijk misbaksel. Nicht slaakte een rauwen gil, en voor het venster zag men Tip, den wreeden fox, spelen met een vuil bosje zwarte veeren, die hij van zijn prooi had kunnen meevoeren. Zoo goed en zoo kwaad het ging, hielp mevrouw, onder het stotteren van excuses, het misvormde voorwerp herstellen, om het dan op het door toorn niet minder misvormde hoofd der nicht te placeeren. En de aanblik van dit geheel was weer van dien aard, dat de kinderen brullend over den grond tuimelden. „Oh, wat 'n kakelot," gierde Suus. „Kakelot, kakelot," gilden de anderen, als in trances. Mijnheer De Stercke had zijn heil gezocht in een overhaaste vlucht.

Na eenig meesmuilen en onsamenhangende twistwoorden herstelden de groote-menschen zich van hun leute, maar de kinderen bleken voorloopig ongeneeslijk; zoolang nicht nog in huis was althans; immers de aanblik van haar woest gelaat bekroond door de kakelot deed hen telkens weer in een dollen lachbui vervallen.

De gasten hadden nog zoo'n beetje de verontschuldigingen van den gastheer en de gastvrouw aangehoord en wierpen zich reeds in de gang om dit schrikkelijk hol te verlaten, toen er iets geschiedde, waarbij al de hun reeds toegediende smaad tot een niemendal werd: nabij de gangdeur reikte Jan aan de verbolgen gasten zijn thans uitgewerkte som over, welke som nu echter een rekening in optima forma bleek van de door neef en nicht gemaakte verteringen ten hunnent; zes kop koffie, 90 cents, vier eieren, 40 cents, enzoovoorts. Het was weerzinwekkend. De toegeschoten vader overzag het treurspel in één blik, en zonk schier ter aarde, de moeder had iets liefs gegeven om afwezig te zijn; de kinderen werden bevangen door een snikstuip van jool, en hikten en slikten geluidloos.

En de gasten?

Als ik zeg, dat ze razend van toorn waren, lieg ik; als ik zeg dat ze zielsbedroefd waren, lieg ik evenzeer; ze waren noch woest noch ellendig, ze waren niets meer; al hun organen weigerden de reactie op zoo gruwelijke prikkels; flauw, slap, zielloos en versuft verdwenen ze van de plaats des onheils, twee deerniswaardigen slaapwandelaars gelijk.

Zoo eindigde het zoo hoopvol verwachte Paaschbezoek. Als ten prooi aan een ijlende koorts bleven de jeugdige boosdoeners nog geruimen tijd aan het kakelen van den lach, terwijl de ouders, geheel uit den koers vanwege de doorstane ontroeringen, elkander en zichzelven condoleerden met het verlies van hun verstand en van de nalatenschap, — die ze (zoo troostten ze zich met den strop) toch waarschijnlijk niet gekregen hadden.

DE KAPEL-AUTO VOOR BELGIË.

In den tuin van het gesticht der Orde van de Onbevlekte Ontvangenis (gesticht) Groenestein 's-Gravenhage had Zondag j.l. de plechtige inzegening plaats door Mgr. Mertens van den kapel-auto voor België, die door den heer Louis Coetermans, algemeen consul van Perzië te Antwerpen, is geschonken. Onze foto werd genomen tijdens de plechtige wijding. (*V.F.B.*)

MORAAL.

Het is natuurlijk een geluk, achteraf in dergelijke veronderstellingen troost te vinden. Maar beter is het, geen troost van doen te hebben.

Wie toch garandeert den De Stercke's, dat zij toch niet iets van die erfenis deelachtig geworden waren, zoo ze hun kinderen maar in orde en tucht hadden opgevoed?

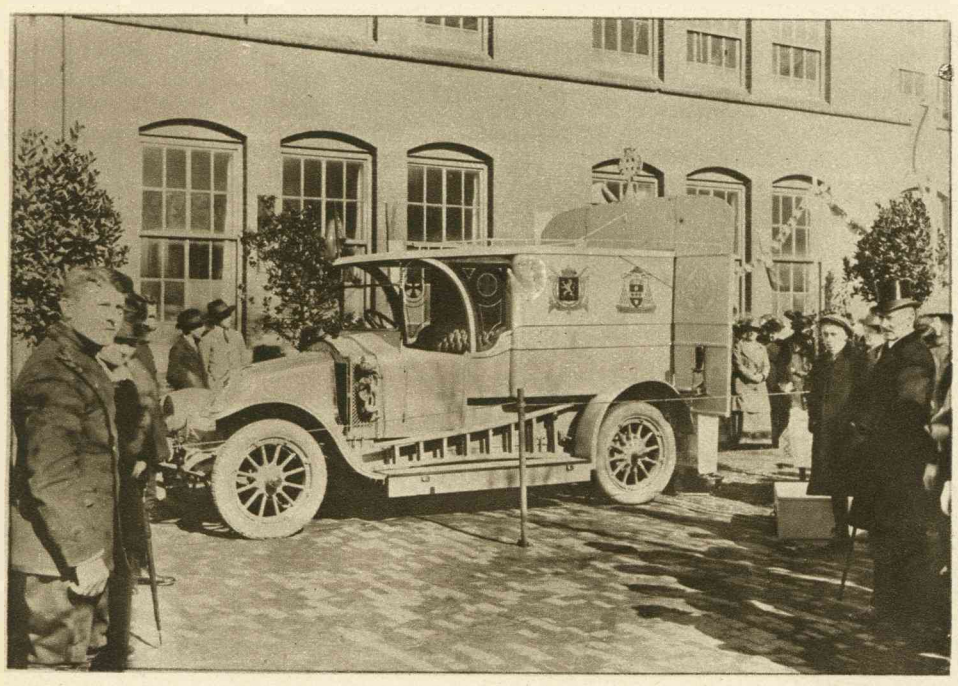
* * *

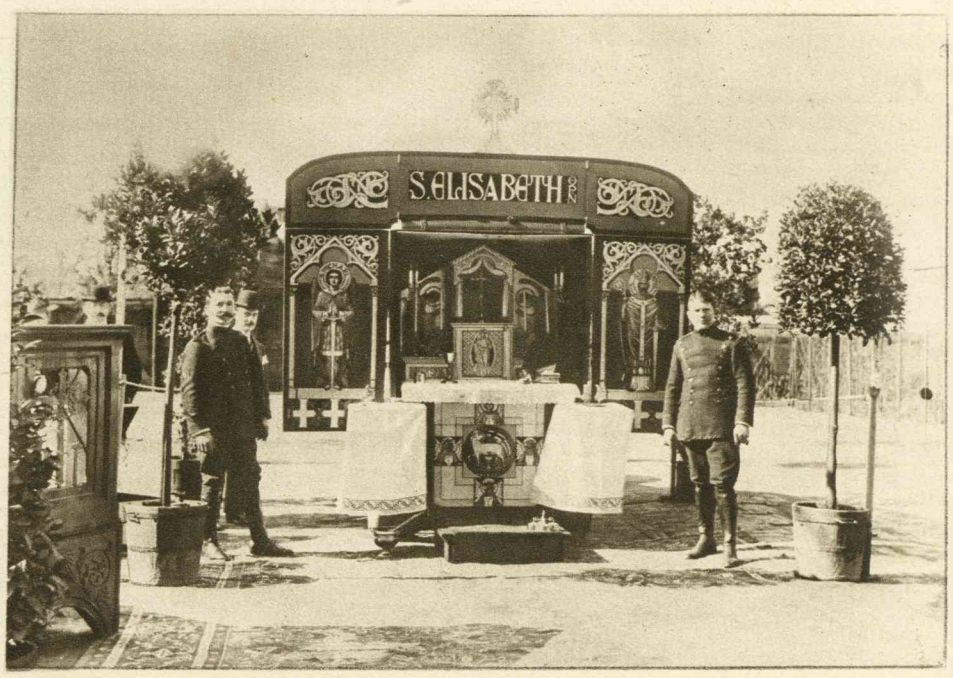
Lezeressen, lezers, die ouders, voogden of onderwijzers zijt, laat deze les niet onbewust aan U voorbijgaan.

Ieder uwer, die nog een kans wil op geluk in deez' poovere wereld, waarin de nalatenschappen werkelijk niet liggen opgeschept, spiegele zich aan het voorbeeld van deze De Stercke's en voede zijn kinderen in orde en tucht op,

En nu, saluut!

JOB STEYNEN.

DE KAPEL-AUTO VOOR BELGIË.

Links: De auto in gesloten toestand. *Rechts:* De auto voor den dienst gereed. (*V.F.B.*)